

Louise Gornall

PARÇALI BULUTLU

Çeviren
Günseli Bayır

Profesör,

Bu kitabı sizin için yazdım. Bana cesaretimi toplamamda yardım ettiğiniz, zorluklar bunaltıcı olduğunda güçlü olmayı gösterdiğiniz ve her zaman nefes almamı hatırlattığınız için teşekkür ederim.

Ve Rach,

Birinin seni hayal kırıklığına uğratmasının ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bütün desteğin ve cesaretin, tüm o kucaklaşmalar ve geç saatte içilen kahveler için teşekkür ederim. Beni asla hayal kırıklığına uğratmazsın.

Penceremin pervazında oturan, durmadan kanat çırpıp ciğerleri patlayana kadar öten karatavuğu öldürecektim. Bir ileri bir geri zıplıyor, kanatlarını tamamen açıp sallıyordu ama uçup gitmek gibi bir niyeti yoktu.

Mesele şu ki istediği zaman uçup gidebilirdi. Ve bunu gayet iyi biliyordu. Kanatlarını çırpmayı bıraktı ve minik kafasını çevirip bana bakmaya başladı. Tabii ki gülümsüyordu.

Kendini beğenmiş pislik.

Yastığımı alıp cama doğru fırlattım. Cama vurdu, sonra penceremin kenarına şöyle bir çarpıp sönerek yatak odamın zeminine düşerken birkaç kitabı da devirdi.

Karatavuk hiç istifini bozmadı ama gözlerim *Dorian Gray'in Portresi* kitabıma odaklanınca önemini kaybetti. Kitabın köşesi, hemen altındaki rafta dizili beş diğer kitaptan birazcık daha öndeydi.

Kitap *Reader's Choice* baskısıydı. Tam tamına 228 sayfa. Hemen altındaki diğer beş kitap gibi. Solda altı kitaplık bir yığın daha vardı. Hepsi 272 sayfaydı. O yığının üstünde *Gurur ve Önyargı* duruyordu: Dover Thrift baskısı.

"Norah." Annem alt kattan kükredi. "On saniye içerisinde o poponu buraya getirmezsen interneti keseceğim." Son yirmi dakikadır onun sabrını zorluyordum.

“Hâlâ karnım ağrıyor,” diye cevap verdim. Bir duraksama oldu, sanırım beni dışarı çıkmaya zorlama fikrinden vazgeçiyordu.

“Hiyarıklı veba bile olsan umurumda değil.” Bekle. Nefes alırken cesaretini topla. Nefes verirken suçluluk duygusunu bırak. “Eğer sekiz saniye içerisinde bu merdivenlerden inmezsen internet bağlantınla vedalaşabilirsin.” Sesi çatlıyordu ama vay canına, tüm bu “bağrına taş basma” olayını gerçekten ciddiye alıyordu. Annemin durumu kolaylaştırdığını düşünmüyordum ama Motivasyon Doktoru’nu ve onun akıl sağlığı ile ilgili var olmayan uzmanlığını izlediği günden beri annem vicdanıyla boğuşup duruyordu.

Teslim oldum.

En azından anneme. Kitaplara dönüp baktım, yıkılmakta olan bir kule görüyordum, kırık bir duvar. Kafamın içinde Doktor Reeves, bana kendimi sınamamı söylüyor, bu rahatı bozulmuş, yerini şaşırılmış kitabı olduğu gibi bırakmamı ve o bu hâldeyken etrafımdaki dünyanın nasıl da yıkılmadığını gözlemlememi söylüyordu.

Burnumdan bir nefes verdim, yataktan indim, yastığı yerden alıp ait olduğu yere geri koydum. Yatağımın üstündeki dört yastıktan biriydi. Yastıklarımın hepsi açılı bir hâlde, elmas şeklinde, askerde yapılan yataklar gibi gergin çarşafımın üstünde duruyordu.

Ensem alev alev, parmaklarımı endişeyle şıklatarak odadan çıktım.

Ama daha merdivenlere varamadan o beş diğer kitapla artık aynı hizada olmayan ufak köşe beni tüketmeye başlamıştı. Hani dinlediğin ama bir türlü adını hatırlayamadığın şarkı gibi. Ya da başka bir filmde izlediğin aktörün daha önce hangi filme oynadığını bir türlü hatırlayamadığın zaman gibi. Kitabın köşesi beynimi çürüten bir mantar, siyah bir küf gibiydi. Başım ağrıyor, dişlerim kaşınıyordu.

Merdivenlerin başında durdum, gözlerimi kapadım ve kafamı boşaltmaya çalıştım.

Geri dönme, geri dönme. Geri dönmen gerekmiyor. Kafanı boşalt.

Durum şuydu: Kafamın içindeki boşluk beyaz, temiz bir sayfaya dönüşüyordu. Beyaz kâğıt da bana kitapları hatırlatıyor, sonra da kendimi tekrar *Dorian Gray'ın Portresi* kitabını düşünürken buluyordum. *Lanet olsun.*

Hızlı adımlarla odama geri döndüm, kitabı ait olduğu yere geri ittim ve bunu yaptığım için kendimden nefret ettim.

Karatavukla göz göze geldik. Yerinden bir milim bile kıpırdamamıştı. Geri döneceğimi bildiğine iddiaya girebilirdim. Yumruğumu cama yapıştırdım ve “Böö!” diye bağırdım. Ürktü ve göklere doğru uçmaya başladı. Gülümsedim. Arkasından alay edercesine el salladım. Küçük ama tatmin edici bir zaferdi.

Sonra camdan bakınca dışarıda genç bir çocuk gördüm. Bahçesinde yürürken yarı yolda durmuştu ve sanki aklımı yitirmişim gibi bana bakıyordu. Kucağında *Yatak Odası* yazan bir kutu taşıyordu. Tişörtünün kol kısmı yeterince dayanıklı mı diye test eden şişmiş kaslarını fark ettim.

Yeni komşular.

Niye durdu? Ona gülümsemem mi gerekiyordu? El sallamam? Başparmaklarımı kaldırmam? Kendimi aptal gibi hissediyordum.

Çok tuhaf bir durumdu. Evin içinden yazlık, tiril tiril elbiseli bir kadın çıkana kadar birbirimize baktık. Çocuğun dikkati dağılınca hızla ortadan kayboldum.

Dökme demirden ayakkabılar giymiş bir dev gibi merdivenden indim. Merdiven on bir basamaktan oluşuyordu, bu nedenle son basamağı iki kez inmem gerekiyordu. Çift sayılarla ilgili bir sorunun vardı.

Doktor Reeves olsa şöyle derdi: “Son merdiveni iki kez inmen gerekmiyor.”

Ben de, “Ama öyle yapmam gerekiyor,” derdim. Sonra bana, “Neden?” diye sorardı ben de her zamanki gibi, “Çünkü benim aklım böyle çalışıyor,” derdim.

Annem montunu giymiş, anahtarlar elinde, yüzünde bir sırıtışla bana bakıyordu. Böylece internet bağlantımın bir başka kavga ânına kadar kurtulduğunu anladım. İnternet bağlantısını kaybetmek, benim için yoğun bakım fişinin çekilmesi ya da bir sandığın içine tıklıp okyanusa atılmak gibi bir şeydi. Ama beni güvenli alanımdan çıkmaya zorlamak konusunda ne kadar ciddi olursa olsun, annemin tehdidini gerçekleştirecek kadar cesur olmadığına emindim. Bunu, internetimi kesecek olursa hayatı ona zindan edecek şımarık bir çocuk olduğum için söylemiyordum. Demek istediğim, benim için üzülmüyordu. İnternetim olmazsa hayattan tamamen kopacağımı biliyordu. İçinden mavi ışıklar saçan o kullanışsız, plastik kutu benim arkadaşımды. Acı ama gerçek. Gerçek hayatla bağ kurmama yardımcı oluyordu.

Yine de, aptal beynim ve onun hiç bitmeyen paranoya nöbetleri annemle daha fazla empati kurmama izin vermiyordu. Bu nedenle işte buradaydım.

Ve birlikte dışarı çıkıyorduk.

Öldürün beni.

“Her şeyini aldın mı?” diye sordu annem monoton bir sesle. Normal davranıyorduk. Kısa süren bir aldatmacadan sonra çantamı açtım ve İçindekileri Kontrol Et Operasyonu başladı:

1. *Kaza yaparsak/soyulursak/fırtınaya yakalanırsak yardım çağırarak için cep telefonu*
2. *Kalabalığın içinde kalırsak insanların sesini bastırmak için kulaklıklar*
3. *Arabamız bozulursa ve dağ başında mahsur kalırsak diye bir şişe su*
4. *Diğer şişe su akıtır veya içindeki su buharlaşıp yok olursa diye yedek bir şişe su*
5. *Burun kanamaları, hapşırıklar, ağlamalar ve/veya salya akıtmalara karşı mendiller*
6. *Bir yere dokununca kapabileceğin mikroplara karşı el temizleme jeli*
7. *Nefes alıp vermek veya içine kusabilmek için kesekâğıdı*
8. *Bir şekilde açık yara oluşursa diye yara bantları ve alkollü mendiller*
9. *Astım spreyi (Astımım 12 yaşındayken geçmişti ama konu nefes almak olunca işi şansa bırakmamak gerekirdi.)*
10. *Uzun zamandır çantamda olan ve çıkarırsam dünyanın sonun geleceğine inandığım, kesinlikle hiçbir amacı olmayan bir ip parçası*
11. *Çoğu kaçırılmamı içeren trilyon sebepten dolayı bir tırnak makası*
12. *Ve son olarak, panik atak yaşadığım zamanlarda ağzımda oluşan ekşi tadı gidermek için sakız*

Normallik çantamın içine balıklama daldı, bol miktarda karışıklığın dibine battı ve yavaş, acı verici bir şekilde öldü.

Başımı yukarı aşağı salladım, ağzım hareket etmiyordu. Dudaklarım uyuşmuştu. Annem daha sokak kapısını bile açmamıştı ama panik çoktan başlamıştı.

“Hazır mısınız?” diye sordu annem. Sesi yumuşamıştı. *Hazır olmak*, sadece dört hecesi olması gereken ama bir anda elli hecesi olan bir fiildi. Başımınla onayladım. Çok sert değil çünkü kafamın her an kopup düşeceğine emindim.

Annemin alnında uzay kadar derin bir çizgi oluşmaya başladı. Bu benim için olduğu kadar annem için de acı vericiydi ve dışarı çıkmam için uğraşmasaydık hayatın ikimiz için de çok daha kolay olacağını düşünmeden edemiyordum. Ama bunu düşünmeye iznim yoktu. Bunun yerine kendime uğraşmamız etmemiz gerektiğini hatırlatmam gerekiyordu çünkü eğer korkularımı kontrol etmeyi öğrenmezsem yalnız başıma ölecektim. Tanımadığım insanlar sosyal medya hesabıma başsağlığı mesajları yazarken ve kuduz kediler çürümekte olan cesedimi yerken odamda gizlenmiş olacaktım.

Annemin zümrüt yeşili gözlerinde yeniden güven verici bakışlar oluştu ve başını hafifçe sallayarak onayladı. Ellerini benimkilerle birleştirdi ve asla yardımı dokunmayan kelimeleri söylemeye başladı.

“Sadece nefes al, burnundan al ve ağzından ver. Nefes almaya devam et.”

Panik vücudumu ele geçirmeye başladığında, zemin ıslak çimentoya dönüşüyordu. Sanki ayaklarım arabaya giden yolda ıslak çimentonun içine gömülüyormuş gibi geliyordu.

Gözlerimi botlarıma diktim çünkü dışarıdaki geniş alanı görmek sonum olurdu.

Boğuluyordum.

“Anne.” Annemin kolunu yakaladım ve sanki bir can yeleğiymiş gibi göğsümün üstünde sıkıca tuttum.

“İyisin, tatlım. Neredeyse geldik.”

Derimin altında böcekler yürüyordu. Altdudağım sarktı. Bir golf topu yuttuğumu hatırlamıyorum ama orada, boğazıma takılmış durumdaydı ve beni boğmaya çalışıyordu. Eylül güneşi başımdan aşağı sıcak kızıl ışınlarını püskürtürken bir ayağımı öbürünün önüne atmaya konsantre olmaya çalışıyordum. Adımlarım yavaşlıyor, dizlerim bükülüyordu.

Sıçmıştım. Bu hâlde arabaya kadar ulaşamazdım.

“Nefes almaya devam et. Sadece nefes almaya devam et.” An-

nem diğer kolunu omzuma doladı ve sıktı. Beni neredeyse taşıyordu ki bu iyi bir şeydi çünkü kaslarım sıvılaşmış ve akıp gitmişti.

Neredeyse bir ömür gibi gelen sürenin ardından annem arabanın kapısını açtı ve beni ön koltuğa oturttu.

Nefesimi koyuverdim. Bütün suyu çekilmiş bir meyve gibi pörsüdüm. Bitkinlik koca bir tır gibi çarptı bana. Sonra, panik atak henüz beni mümkün olan her şekilde yiyip bitirmemiş gibi spazmlar başladı.

Doktor Reeves bunlara tik diyor. Kollarım zıplıyor, bacaklarım seğiriyordu. Bođuk bir ses dudaklarımın arasından kaçıp gidiyor ve tüm kemiklerimin sarsılmasına sebep oluyordu. Durduramıyordum. Kontrol bende değildi. Panik ataklar sırasında, vücudum ne isterse onu yapıyordu.

En azından bu sefer bayılmamıştım. Bayılmak en kötüsüydü, özellikle de düşerken seni tutacak kimse yoksa.

Şansıma, beni tutacak kimsenin olmaması başıma sadece bir kez geldi. Geçirdiđim ilk panik ataktı ve okuldaydım. Tabii ki o zamanlar panik atağın ne olduğunu bilmiyordum ve ölmek üzere olduğumu sanmıştım.

Hayatımda yaşadığı en garip şeydi. Bayan Dawson kimya dersinde bana bir soru sormuştu, periyodik tabloyla ilgili bir şeydi ve aklım bir anda durmuştu. Herkesin gözleri üzerimdeydi, ensem etrafında ateşi hissedebiliyordum ve görüşüm bulanıklaşmıştı. Hani çölün üstünden sıcaklık yükselir ve tüm manzarayı bulanıklaştırır ya, her şey öyle fluydu.

Sonra tek hatırladığı, Acil'de uyandığım ve alnımın üzerinde tren rayı gibi dizilmiş dikişlerdi. Altı dikiş. Ondan sonra da her şey kötüye gitti.

Yolculuđun sonraki yirmi beş dakikasını koltuğumda büzüşmüş bir şekilde geçirdim, camdan dışarı bakmaya çok korkuyordum. Kulaklıklarında yüksek sesle bir öfkeli kız müziği çalıyordu ama kafamın içinde olası felaketleri listelemekte olan sesi susturmaya yetmiyordu.

Annem Bridge Lea Tıp Merkezi'nin önündeki alana arabayı çekti, motoru durdurdu ve dönüp bana baktı.

"İçeri gelecek misin?"

"Bunu yapamam," dedim, sesim bir fare gibi zayıf ve tizdi. Tuhaf davranmıyordum. Buraya kadardı. Ciddiydim. Tükenmişim ve boynumdan aşağısı uyuşmuştu. Kaslarımın ağırlığını taşıyabileceğini sanmıyordum.

Annem rekor sürede durumu kabullendi. Motivasyon Doktoru ve onun akıl sağlığıyla ilgili var olmayan uzmanlığı defolup gidebilirdi. Paramparça çocuğunu hareket etmeye zorlamak, ruhu olan herhangi bir ebeveyn için neredeyse imkânsızdı.

Annem otopark alanında on tur attıktan sonra Doktor Reeves'i ofisinden almak için gitti.

Bugünün terapi seansı arabada gerçekleşecekti.

Annem kapıdan yanında bizim doktorla beraber çıktı. Annemin elleri kıpır kıpırdı; önünde bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, duyamadığım ama dilediğini bildiğim özürleri pekiştiriyordu. Her zaman olduğu gibi, Doktor Reeves elini annemin omzuna koydu ve onu özür dilenecek bir şey olmadığı konusunda temin etti.

Doktor Reeves annemden daha kısaydı. 1.52 boyunda ve dal gibi incecik bir kadındı. Güçlü bir rüzgâr esse uçup gidecekmiş gibiydi. Gülümsüyor, hayattan zevk alıyordu. Çok fazla gülümsüyordu. Alaycı bir sızıntı derimin altında yayılmaya başladı. Hiç kimse bir pazartesi sabahının dokuzunda bu kadar mutlu olmamalıydı. Hiç kimse.

Annem sağına döndü ve yolun karşısındaki restorana doğru ilerlemeye başladı. Doktor Reeves gözlerini kısıp bana dikti ve sürücü koltuğuna oturdu. Pantolonunu düzeltti ve ellerini birleştirip kucağına koydu.

"Ne oldu?" diye sordu. Sesi sakin ve rahatlatıcıydı, rahatlama kasetlerindeki okyanus dalgaları sesi gibi.

"Yapamadım." Gözlerinin içine bakamıyordum. "Üzgünüm, sadece yapamadım." İç çekti. Özür dilemem hoşuna gitmiyordu.

“Neden böyle olduğunu konuşalım.” Gözlüğünü kaldırıp kafasına taktı.

“Aptalca bir şey.”

“Seni korkutuyorsa aptalca değildir. Bana arabadan inme zamanı geldiğinde ne düşündüğünü söyle.”

Derin bir nefes.

“Merdiveninizi düşünmeye başladım.” Doktor Reeves’in ofisine çıkan yirmi sekiz basamak vardı. Soluk kesiyorlardı, masalardaki merdivenler gibi. Yukarı ve yukarı ve yukarı, cennetin ulvi yüksekliklerine çıkarmış gibi. Merdivenin etrafı iki sağlam beyaz duvarla çevriliydi. Duvarların üzerinde dökme demirden siyah tırabzanlar vardı.

Başıyla onayladı. Konunun nereye gittiğini biliyordu. Yukarı çıkmakla ilgili çok konuşuyorduk. Merdivenlerle ilgili bir sorunun vardı.

“Merdivene ne olmuş?”

“Söylemek istemiyorum.”

“Norah, burada sadece ikimiz varız.” Duruşunu rahatlattı ve okul kafeteryasındaymışız, birazdan oyun kurucunun baklavalarından bahsedecekmişiz gibi arkasına yaslandı. “Bana anlatabilirsin.”

Sesi alçaktı, biraz hipnoz edici gibi, boğazımın içinden cevabı çekip çıkarıyordu.

“Hub’da takılıyordum, hani size bahsettiğim şu sosyal medya sitesi...” Başıyla onayladı. Altdudağımı sertçe ısırđım. “Ve herkes Seto’da yaşanan trajediyle ilgili notlar paylaşmaya başladı.” Japonya’da yaşanan depremden bahsettiğimi biliyordu. Bunu anladım çünkü kısa bir anlığına gözlerinde bir acı oluştu. Haberleri görmüştü, ilk rakamları okumuştı, paylaşılan binlerce fotoğrafa üzölmüştü.

“Sonra okumaya başladım.”

Dudakları üzüntüyle büzüldü. “Bunu yapmaman konusunda anlaşğımızı sanıyordum.”

“Anlaşmışğık. Ben de bunun için uğraşıyordum.”

Uğraşıyordum. Gerçekten. Haftalar önce duygularımı daha iyi işleyebilecek duruma gelene kadar kaldıramayacağım şeylerden uzak durmam konusunda konuşmuştuk. Haberlerden kaçmak kolaydı, tek yapman gereken televizyondan uzak durmak ve herhangi bir gazeteyi elime almamaktı. Ama sonra sosyal medya hesabımda *ölüm* ve *yıkım* gibi kelimeler görüyordum ve ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Bakmadan edemiyordum. Canını yakacağını bile bile ışığa gitmekten kendini alıkoyamayan bir kelebek gibi. Bu bir dürtüydü.

“Yui isimli bir kadınla ilgili bir hikâyeye vardı. Bir ofisin birinci katında çalışıyormuş. Yui, birinci ve ikinci katta çalışan herkesin çıkmayı başardığını ama üçüncü, dördüncü ve beşinci katta çalışanların asansörler durduğu ve merdivenler çöktüğü için kapana kısıldıklarından bahsetmiş.” Parmaklarımla hayali düğümler yapıyor, o zavallı insanların akıllarından geçenleri hayal etmeye çalışırken terliyordum.

“Tamam.” Doktor Reeves elini benimkinin üstüne koydu. “Sadece rahatla. Şu anda herhangi bir merdivende değiliz.”

“Mantıksız olduğunu biliyorum,” dedim çünkü bunun farkındaydım. Hayatımı bir felaketin gerçekleşmesini bekleyerek geçiremeyeceğimi biliyordum. Bunu biliyordum. Lanet olsun, öyle yaşıyor olsaydık tüm hayatımız boyunca hareketsiz dururduk ya da sokaklarda şu yuvarlak, devasa, plastik balonlar içinde dolanmak zorunda kalırdık. Ama sanki aklım ve beynim iki farklı şey gibilerdi, birbirlerinin tersine çalışıyorlardı. İşbirliği yapmalarını sağlayamıyordum.

Doktor bana korkunun ve mantıklı düşüncelerin birbirlerine düşman olduklarını hatırlattı. Sonra nöral bağlardan ve düşünme döngülerini kırmaktan konuştuk. Tıp dilinde bu, *Bir sonraki buluşmamızda, bir kat merdiven çıkacağız*, demek oluyordu. Eğlenceli zamanlar.

Bu konuşmadan sonra doktor bana bir randevu ayarladı.

Ben pazartesi gününü önerdim, haftaya aynı gün aynı saat.

Salı günü öğleden sonra olması konusunda ısrar etti.

Doktor terapi tarihlerini değiştirmeyi seviyordu; buluşmalarımıza az da olsa spontanlık hissi katmayı sevdiğini söylemişti. Böylelikle beynim bir rutine bağlanmaya başlamıyordu. Doktor arabadan indi.

Daha şimdiden haftaya evden çıkmamı engelleyecek bir hastalık üretmek için çabalamaya başlamıştım.

Nihayet eve saç salim gelebildim. Evimin önündeki kısa yolu yürümek daha kolay geliyordu. Dünyamı sarsan şey dışarı çıkma kısmıydı, eve dönüş değil.

Annem mutfağa gitti. Bense odama gidip kaybolmayı ve bitkisel hayata girmeyi planlıyordum ama ay sonuna kadar bitirmem gereken bir fen ödevim vardı ve işleri son saniyeye/dakikaya/haftaya bırakan biri değildim. Yani, şimdi ile sonra arasında her şey olabilirdi. Ya bilgisayar ve laptop aynı anda bozulur ve onları tamir ettirmek çok uzun zaman alırsa? Ya parmaklarımı korkunç bir sandviç kesme kazasında kaybedersem? Ya da bir kasırğa evimizi yıkıp her şeyi beraberinde götürürse? Bilemezsiniz.

Ders çalışmaya kaçtım, bilgisayarın açma-kapama düğmesine bastım ve eski dostum cızırdaya cızırdaya açılmaya başladı. Ne yazık ki uzun vadeli bir hastalığın olması eğitimden kaçabileceğin anlamına gelmiyordu. En azından dört senedir bu böyleydi. Annem ve Uzaktan Eğitim Merkezi web sitesi bana evde eğitim veriyordu.

Öğrenmeyi sevmiyor değildim. Seviyordum. Kesinlikle bayılıyordum. Bu kadar sevmiyor olmayı dilerdim. Önceden hiç sevmezdim. Bunların hepsi agorafobinin beni dünya üzerindeki en anormal ergen gibi gösterme planlarının haince bir parçasıydı.

Ödevimi elimden geldiğince hızlı yapıyordum, çoğunlukla bu bilgisayar neredeyse buharla çalıştığı ve kullanışsız tuşlar onlara her basışımda tıkırdadığı ettiği için. Bu şablonlara ve sayılara takıntılı bir beyin için çok da iyiye işaret değildi. Her bir tuş sesiyle birlikte insanüstü ses saptayıcılarım en ufak ses değişimini fark ediyor ve ben iki tuş sesinin birbirinden farklı oluşuna korkutucu derecede takılıp kalıyordum. Sonra bir anda ben Mozart oluyordum ve saatlerce bir Shakespeare sonesini bir melodiye oturtmaya çalışıyordum. Çok şükür bu her zaman ortaya çıkan tuhafliklardan bir tanesi değildi. Çoğu kompulsif davranışım gibi, o gün ne kadar stresli/duygusal/uykulu/hormonal olduğuma bağlı olarak bir belirip bir kayboluyordu.

Yazıcı kâğıtlarımı tükürerek çıkardı. Onları elime aldım, bir deste hâline getirip hepsi güzel ve düzgün görünsün diye masanın üstüne vurarak düzelttim. Bu şekilde kalabilmeleri için onları ataşlamak istiyordum ama annemin genellikle her şeyin bulunduğu kırtasiye kutusunda ataş yoktu. Geçen hafta bir matematik testi çözerken bir anda hayal kurmaya başlamış ve farkında olmadan onlardan bir *Eyfel* Kulesi modeli yapmışım. Sanat zorunlu bir ders değildi ama annem bana yine de A vermişti.

Annemin bu hafta kırtasiye ürünlerini nereye stokladığından emin olamayarak çalışma odasında etrafıma bakındım. Burada olabilirdi, arabanın bagajında olabilirdi, sutyenininin içinde veya Louis Vuitton bavulunun dibinde olabilirdi. Masanın en üst çekmecesine uzandım. Tereddüt ettim.

Annem bir dağınıklık canavarıdır. Yatak odası bir fırtına ile ikinci el dükkânı arasında savaş çıkmış gibi görünür. O odanın içinde koca bir organizma ulusuna evsahipliği yapmaya yetecek kadar soğuk çay fincanı vardır. Örümcek-Adam fincanım tam olarak iki ay on gün önce o odaya girmişti ve onu o zamandan beri görmemişim. Bir anda bir titreme geldi. En sonunda fincanım ortaya çıktığında Hüküm Dağı'nın ateşlerinde yok edilmesi gerekecekti.

Ama bu onun alanıydı.

Anlaşmamız böyleydi.

Evin geri kalanında bir şeyleri etrafta bırakma huyundan vazgeçmeye çalışıyordu ve yatak odasının kapısını hep kapalı tutuyorduk.

“Anne?” Bir saniye bekledim ama cevap vermeyince elimdeki kâğıtların beyazlığına ve mükemmel yazısına hayranlık duyarak mutfağa doğru yürüdüm. Mükemmeliyet bir histir; yeni aldığınız bir defterin ilk sayfasına yazmaya başlamadan önce yazı yeteneğinizi sorguladıysanız bunun ne demek olduğunu bilirsiniz.

Daha mutfağa girmeden annemin konuşmasını duyabiliyordum.

“Maggie’yi gönderemez misin ya da stajyeri, ismi neydi?” Telefonda, sırtı bana dönük bir şekilde mutfak masasında oturuyordu. Kelimeleri ağır ve endişe yüklüydü.

Hemen kaygılandım. O kadar kaygılandım ki annemin eve bir hırsız girmesi olasılığı karşısında ne kadar korunmasız olduğunu düşünmek yarım saniyemi bile almadı. Odanın neredeyse yarısına kadar girmiştim ama hâlâ beni fark etmemişti.

“Norah’yla durumlar bu aralar biraz karışık. Onu tekrar bırakabileceğimden emin değilim,” dedi annem. Omuzları düştü.

Bu yıl içerisinde girdiği üçüncü yeni işti bu. Geçen sene iki yeni işi vardı. Bizim durumumuza anlayış gösterebilecek bir patron bulmak biraz zordu. Ben ona bağımlıydım ve annemin işi seyahat etmesini gerektiriyordu. İşverenleri ona devamlı olarak seyahat etme mecburiyetini atlayabileceğine söz veriyorlardı ama annem inşaat ekipmanları satmakta o kadar başarılıydı ki sonunda fikirlerini değiştiriyorlardı.

“Bana bırak,” dedi. Yanına oturmak için bu ânı seçtim. İrkilmedi. Belki de tüm bu zaman zarfında orada olduğumu biliyordu. Telefonu kapadı ve bana göz kırptı.

“Gizlice beni mi dinliyorsun?” dedi gülümseyerek.

“Burada olduğumu nasıl anladın?”

“Sen benim çocuğumsun. Nerede olduğumu her zaman bilirim.”

Bu cümle beynimi olmayacak bir şekilde yakaladı ve ne derece olası bir teori olduğunu düşünmeye başladım. Sessizliğimi kaygıyla karıştırdı.

“Bowling salonundaki dokuz-beş mesaili işe girmeliydim.” İki eliyle yüzünü ovuşturdu, yanaklarını o kadar aşağıya çekti ki gözlerinin altındaki pembe, ıslak kısmı görebiliyordum.

“İşini seviyorsun.”

“Ama seni burada yalnız bırakmaktan nefret ediyorum.”

“Bana bir şey olmaz,” dedim. Parmaklarım bacağımanın yanından bir sivilce buldu. Canımı yakana kadar onu kurcaladım.

“Belki arayıp hasta olduğumu söyleyebilirim, böylelikle benim yerime gidecek birini bulmak zorunda kalırlar.” Beni dinlemiyordu. Böyle anlarda hiç dinlemezdi.

“Anne.”

“Efendim?”

“Bana bir şey olmaz.” Nadiren rollerimizi değiştirdik.

“Norah...”

“Anne. Sadece market alışverişine ihtiyacım var. Geri kalanını kendim halledebilirim. Bir şey olmaz. Söz veriyorum.” Gereğinden fazla basitleştiriyordum. Yalnız olmaktan hoşlanmıyordum elbette. Öncelikle çok bunaltıcıydı, elinde bir harita olmadan ormandan çıkış yolu aramak gibi. Sesleri açıklamak daha kolaydı ve koridorun sonundaki odada birinin uyuduğunu bildiğin zaman karanlıktan daha az korkuyordum. Bilmiyorum. Evin içindeyken her şey daha kolay idare edilebilirdi. Ayrıca bunu daha önce de yapmıştım ve kötü bir şey olmamıştı. Kafam buna fazlasıyla akıl yoruyor, takip ediyor ve bir sonraki sefer için kullanıyordu. Doktor Reeves bunu daha fazla bilim ve *bilinmezliğin korkusunu yok etme* gibi tabirler kullanarak daha iyi açıklıyordu ki bunun *Uzay Yolu* dizisinin başlıklarından biri olduğuna eminim.

Günlerden pazardı. Annem merdivenden aşağı arkasında bir bavul sürükleyerek indi. Bavul bir basamağa düştükten sonra annemin poposuna çarpıyordu. Annem bir basamağı indikten sonra duvara çarpıyordu. Merdivenden inişi bir filin zıplama sırtığı üzerinde *Kuşu Gölü* oynaması kadar zarıftı.

Bilimkurgu âşığı biri olan annem neredeyse her zaman bir uzaylı ya da Kaptan Bi' Şey Bi' Şey baskılı tişörtler giyiyordu. Bugün de bir istisna değildi. Ürkütücü, yeşil, yıldızlararası bir tür yaratık bana barış işareti yapıyordu. Annemin kolunda bir elbise çantası asılıydı, içinde ise yarın konferansta giyeceği tasarım bir takım elbise vardı. Annem sadece konferanslarda kapalı giyinirdi. Normal hayatta, saç itfaiye arabası kırmızısıydı ve bileğinde ufak bir yelken çiçeği dövmesi vardı.

Pat. Küt. Yalpalaya yalpalaya merdivenden indi. “Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?” dedim yaşananları parmaklarımın arasından korkuyla izlerken.

“Ben hallettim,” dedi sağlam bir şekilde yere basarak. Dilimin yan tarafında dişimle delikler açmayı bırakarak nefes verdim. Kanın acı tadı boğazıma vurdu. Merdivenin başından sonuna inerken geçirdiği yirmi saniye içerisinde onun takılıp düşerek boynunu kırışını tam sekiz kez izlemiştim.

“Bavuluna neler koydun?” Bakışlarımı paramparça olmuş bavula çevirdim. “Tuğla mı?”

“Ha-ha-ha. Çok komik,” dedi burnundan bir ses çıkararak. Komikti çünkü bavulu gerçekten de tuğla örnekleri ve konferansta göstereceği diğer farklı inşaat malzemeleriyle doluydu. “Bunu sana yine yaptığıma inanamıyorum,” dedi, geçmişteki bir anıyı hatırlayarak.

“Ben iyiyim. Yemin ederim.” Etrafımda döndüm çünkü hiçbir şey doğaçlama yapılan bir balerin dönüşü kadar “Akıl sağlığım gayet yerinde,” diyemezdi. Kendini paralıyordu. Görebiliyordum. Bavuluyla olan mücadelesi bitmiş olabilirdi ama hâlâ yüzünü buruşturuyordu. “Anne, gerçekten, ben iyiyim. Sadece iki gün için gidiyorsun.”

“Erken kaçabilirsem daha da az,” diye araya girdi çantasını karıştırırken. Bir kutu çıkardı ve yanaklarına pembe allık sürdü. Kendi kendime gülümsedim, hâlâ okula gittiğim günleri hatırladım. Banyo aynasını paylaşırdık. O yüzünü parlak renklerle boyarken ben saçlarımı tarardım.

Makyaj yaptığı günler annem için neredeyse tamamen geride kalmıştı. Ben hastalanınca ve evden çıkması için pek bir sebep kalmayınca makyaj yapmayı bırakmıştı. Midem suçlulukla sıkıştı.

Bu seyahatlere, bu ufak uzaklaşma anlarına ihtiyacı vardı. Arada bir yetişkinlerle birlikte vakit geçirmesi gerekiyordu. Sosyal hissetmeliydi, inzivaya çekilmiş gibi değil. Gizliden gizliye dışarı çıkıp, sarhoş olup, utanmadan ve çekinmeden onu mutluluktan uçuracak koyu saçlı, koyu gözlü Latin bir adamla flört etmesini umuyordum. İşyerinin internet sitesinde çalışanların fotoğraflarını görmüştüm. Görünüşe bakılırsa, inşaat tüm yakışıklı adamların takıldıkları sektördü.

“Tamam.” Allığının kapağını kapadı. “Otel, konferans merkezi, cep telefonu, çağrı cihazı...”

“Numaraların hepsi buzdolabında asılı.”

Başıyla onayladı, neşeden yoksun bir gülümseme yüzüne yerleşti. “Yatmadan önce ve uyanır uyanmaz....”

“...beni arayacaksın. Konuya hâkimim, anne. Git de eğlen, en-dişelenmeyi bırak. Bu arada, ipekli mavi bluzunu yanına aldın mı? Boynunun etrafına dolanan?”

“O tür bir konferans değil.”

“Sadece güzel bluz diyordum.”

“Sus bakayım.” Alnımdan öptü ve kapıdan çıktı. “Ah...” Arkasını dönüp avucunun köşesini alnına vurdu. “Neredeyse unuttuyordum, Yardım Elleri bugün akşam altıda teslimat yapacak. Yarın için açık bir randevuları yoktu.”

“Bu akşam altıda. Tamamdır.” Parmağımın kafama dokundum.

“Buzdolabının üstüne yazmalı mıyım?”

“Git.”

O arabaya binerken kapının önünde durdum. Sanki beton sıcak lavmış gibi, ayaklarımı yere deşdirmeden parmaklarımı kapının kirişine dayadım. Bir ayağımı tamamen düz bir şekilde yere koymaya o kadar odaklanmışım ki neredeyse annemin gi-dişini kaçıracaktım. Kornaya bastı, el salladım ve gitti.

Parmaklarım kapı çerçevesine öyle sıkı tutunmuştu ki çerçev-yeyi delip geçmemeleri bir mucizeydi. Ama bunu yapabiliyordum, bütün ayağımı göğsüm sıkışmadan ön kapımın dışına koyabiliyordum.

Basamak gölgede kalmıştı. Beton zeminin soğuğu çorabımdan geçiyor ve ayağıma ıslaklık hissi veriyordu. Tuhaf bir şekilde ferahlatıcıydı, yüzünü soğuk suyla yıkamak gibi. Derin bir nefes aldım ama bir öksürük sesi duyduğum anda dışarıya nefes yerine aşırı heyecan verdim. Gözlerim bir anda açıldı ve işte yine oradaydı. Yeni yan komşumuz. Kolları yine yeni bir kutunun ağırlığı altında şişmişti, bu sefer kutuda mutfak alışverişi vardı. Bana doğru kafasını uzattı.

“Selam.”

Silah sesine tepki veren bir tavşan gibi ayağımı hızla içeri çektim ve kapıyı sertçe kapattım.

Ucuz atlattım, aklıma gelen ilk düşünce buydu. Arkasından,

Neyi ucuz atlattım? Hoş bir sohbeti mi? diye düşündüm. Of. Sırtımı kapağa yasladım ve yere doğru indim. İçime doğru kıvrıldım, zihnimle zemini yarıp içine düşüp kaybolmak için çok çabalıyordum.

Özgüvenimin parçalarını tekrar bir araya getirdikten sonra, hayat her zaman olduğu gibi devam etmeye başladı.

Teknik olarak, hafta sonları ders çalışmama gerek yoktu ama yine de çalışıyordum. Asla gidemeyeceğim bir tatil için Fransızca konuşmayı öğreniyordum. Biraz televizyon izledim, yemek yedim, uyudum, çoğunlukla dengesiz ama oldukça etkileyici bir salya ve fıstık ezme kurabiye kalesi oluşturdum.

Telefonum guguk kuşu gibi öttüğü sırada küçük bir kuleyi yalayıp yapıştırmakla meşguldüm. Hub'dan gelen bir bildirim bana altı kişinin *Rüya Sapığı* isimli şu yeni çıkan, altına işetecek derecede korkutucu filminden bahsettiğini söylüyordu.

Hafta sonları sosyal medyadan uzak durmak benim için kesin bir karardı ama marazi bir merak duygusu veya mazoşistçe bir bilinçaltı tutkusu, telefona gelen bildirim üzerine beni uygulamayı açmaya itiyordu. Bir sirenin çağrısı gibi.

Tuşa bastım ve Mercy'nin, Cleo'nun, Sarah'nın ve Jade'in *lö sinemaya* gitmek için hazırlanışlarını gösteren yüzlerce *selfieyle* bombardımana uğradım. Bir dizi yaratıcı fotoğrafı kameraya öpücükler atıyor, sonra birbirlerini öpüyor, sarılıyorlardı.

Uygulamada aşağıya doğru indim ve diğer eski arkadaşlarımla makyajlı ve onları en son gördüğümde daha yaşlı göründükleri fotoğraflarını gördüm. Ki aradan sadece dört yıl geçmişti ama sanki dört yüzyıllık gibi geliyordu. Ergenlik: Değişimin doruk noktası.

Elimi göğsüme bastırdım. Kalbim aniden on kat daha ağır gelmeye başladı. Daha sert bastırdım, boşluğundan dışarı çıkıp yeri sarsacak bir şekilde yere düşmesini engellemeye çalışıyordum.

Arkadaşlarım olmasını özlüyordum. Anlaşılan eve bağımlı olarak yaşayan en yakın arkadaşına bakıcılık yapmak, vücudun

ateşli bir hâl alıp hareketli bir sosyal yaşam devreye girince cazibesini kaybediyordu. Hastalandığım zaman durumu ya da beni hiç anlamamışlardı. O zamanlar çok küçüktük ama bu kadar kolay unutulmama çok şaşırmıştım.

Telefonumu masaya fırlattım, kurabiyeden kaleme çarptı ve dikkatle inşa edilmiş mimarimi bir gülle gibi yerle bir etti.

Saat daha sadece beşti ama zorlukla mutfaktan geçip kendimi küçük tuvalete kilitledim.

Evdeki en küçümsenen oda olan küçük tuvalet o kadar ufaktı ki içeride kollarımı yanlara açıp kendi etrafımda dönemiyordum. Eklenmesi sonradan akla gelmiş, halihazırda inşa edilmiş evin içine sokuşturulmuş gibiydi. Burayı seviyordum. Sıcak bir havası vardı. Duvarlar parlak sarıydı ve musluklar yunus şeklindeydi. Ayrıca kendimi çok yorgun hissediyordum ve şu an merdiven çıkmak neredeyse Everest'e tırmanmakla eşdeğerti.

Kıyafetlerimi lavabonun altındaki kapaklı büyük sepetin içine atıp küvete daldım. Tepemdeki tavanda oluşan beyaz buharı izleyerek gözlerimi açık tuttum. Su o kadar sıcaktı ki solgun cildimi kızartıyordu ama iliklerime kadar üşüdüğümü hissediyordum. Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Hıçkırığa ağlamak üzereydim. Berbat bir şeydi ama suyun altından çıkmıyordum ki beni öldürmeden dışarı çıkamasın.

Banyo suyu hızlıca soğudu ama cildim iskeletime dar gelene kadar suyun içinde uzandım. Sonra büyük bir isteksizlikle sudan çıktım.

Depresyon içeri gelemez, diye düşündüm, parmağımınla aynada oluşan buhara yarısı dolu bir bardak çizerken. Zaten akıl sağlığı spektrumunda birçok tanıma uyuyordum. Depresyon içeri gelemezdi.

Çizdiğim bardağın oluşturduğu damlalar akmaya başladı ve birbirilerine karıştılar. Kendimi bardağın içinde görebiliyordum. "Çok fazla şey kaçırıyorsun," dedim yansımama, sonra yanaklarıma hafifçe vurarak pembeleştirdim. "İyisin."

Saçlarımı omuzlarımdan üzerinden ördüm. Kapının arkasında-

ki bornozu aldım ve koridora çıktım. Yürürken ıslık çalıyordum çünkü herkes bilir ki ıslık çalmak sarsılmaz bir hezeyana sebep olur. Sanırım artık Disney filmleri izlemeyi bırakmalıydım.

Bir ses beni aniden korkudan dondurduğu sırada mutfakla koridor arasındaydım.

“Merhaba. Evde kimse var mı?”

Kalbim bir anda durdu, sırtımı kapının kasaına dayadım.

Panik olarak bilinen koca göbekli, çirkin yaratık tırnaklarıyla boğazıma tırmanıyor ve nefes yollarımı tıkıyordu. Mutfağın soğuk havası bornozumun kısa geldiği ve kaplayamadığı yerlerdeki nemli cildimi yalayıp geçiyor ama beni serinletmiyordu. Korku bütün vücudumu ele geçirirken damarlarımda ateş geziyordu.

İçeri seslenen adamı göremiyordum çünkü Satürn boyutunda bir buzdolabımız vardı ve görüşümü engelliyordu ama laminat zemin üzerinde ayaklarının ağır sesini duyabiliyordum.

Lanet olsun. Bacaklarımı hissedemiyordum.

“Norah’yı aramıştım.”

Buraya beni soymaya gelmişti.

“Norah Dean?”

Ölecektim.

Kalbim kaburgalarıma çarparak atıyor, dizlerimin bağı çözülüyordu. Yardıma ihtiyacım var, yardıma ihtiyacım var. Dengemi sağlamalıydım çünkü zemin hareket ediyordu ve ben yere yığılacaktım ve bornozum lap diye açılacaktı. Sonra bir de havlumu kaybedecektim. Ve sonra... Aman Tanrım!

“Hey.” Solumda bir gölge hareket etti. “Norah sen misin?”

Konuşamadım. Oksijen. Lazım.

“Ben Yardım Elleri’nden geliyorum. Bayan Norah Dean için bir paket getirdim. Kendisi sen misin?”

Yardım Elleri. Bunu biliyordum.

Ensemdeki gerginlik kafamı kaldırıp mutfağımdaki çocuğa bakmama yetecek kadar azaldı. Cılız, ufak tefek, saçları kazanmış ve yırtık kot giyen genç bir çocuktü. Hemen yırtıkların üs-

tünde, yan cebinin biraz aşağısında üç kafatası yaması vardı; hiçbir belirli desen olmadan öylece dikilmişlerdi. Bu beni gereğinden fazla rahatsız ediyordu. Bir ineğin geviş getirmesi gibi sakız çiğniyordu ve bana tek kaşını özgüvenle kaldırarak bakıyordu.

“Evin güzelmiş,” dedi. “Büyük.”

Saat altı değildi. Saat altı olsaydı onun gelişine hazırlıklı olur-
dum.

“Hey. Sen iyi misin?” Bir kolunu bana doğru uzattı, sanki bana doğru gelen bir kurşunmuş gibi kaçtım.

Dokunulmak konusunda bir sorunum vardı. Dokunan kişi annem ya da Doktor Reeves olmadığı sürece katlanamıyordum.

“Evimde ne arıyorsun?” Dişlerimi sıktım ve bana doğru uzat-
tığı eline baktım. Kolunu yanına indirdi.

“Ben. Yardım. Ellerinden. Geldim,” dedi yavaşça. “Norah Dean için bir teslimat var.”

“Evet, onu anladım. Bilmek istediğim şey evimin içinde ne arıyorsun?”

“Evde kimse yok prosedürü. Ben sadece kurallara uyuyorum.” Dudaklarında pis bir gülümseme oluştu.

“Hangi kural bir başkasının evine izinsiz girmenin sorun olmayacağını söylüyor?”

“İçeri izinsiz girmedim. Anahtarım vardı.” Kolunun altından bir klipsli not panosu çıkardı.

“Ne?” Yalan söylüyordu.

“Bir anahtar. Bilirsin, kilitleri açmana yardımcı olan küçük metal şeyler.” Kulağının arkasından bir kalem çıkardı ve bana uzattı. “İmza atman gerek.”

“Nasıl anahtarın olabilir?”

“Bu hizmete kaydolduğun zaman bir anahtar vermen gerekiyor. Dediğim gibi, evde kimse yok prosedürü. Kapıyı çalarsan ve müşteri kapıyı açmazsa, içeri girip nalları dikmediğinden ya da merdivenden düşüp bilinçlerini yitirmediklerinden emin olman gerek. Ya da ölmediklerinden. Hepsi hükümler ve koşullarda yazılı.” Bu adam kelimelerle nasıl oynayacağını biliyordu. Annem

bana daha önce hiç anahtardan bahsetmemiştir. Anlaşılabilir bir durumdu sanırım. Yine de anlaşılın bugünden itibaren kapıyı kilitleyecektim.

Yardım Elleri elemanı sabrını yitirmeye başlıyordu. Kalemimi bana dördüncü kez salladı. Kaleme dokunamazdım. Ucu çığnenmişti ve üstü parmak izleriyle doluydu. Bu kalemin kendine ait bir *Dikkat! Bulaşıcı!* tabelasına ihtiyacı vardı. Tabii henüz kâğıdı imzalayabileceğimden değil. Fırının üstündeki saate baktım. Saat 17:45'i anca geçmişti. İnsanlar planları, saatleri, mekânları değiştirdiğinde beynim yüz kat yüksekte aşağıya düşmüş bir yumurtaya dönüyordu. Erken gelmişti. Hazır değildim. Hazırlık yapmamıştım. Kendimi savunma ihtiyacım fazla boğucuydu.

"Ben sizi saat altıda bekliyordum," dedim.

"Bunu aklıma yazarım." Kalemi geri çekti ve kafa derisini kaşımak için kullandıktan sonra kâğıdın üzerine vurdu. "İmzalayın lütfen." Küçük, yeşil, yuvarlak bakterilerin kâğıt üzerinde gezdiğini gördüğüme yemin edebilirdim.

"Sanırım benim kalemim var," diye cevap verdim, başıboş kalmış bir tükenmez kalem bulmak için mutfakta kendi vücuduma sarılmış gezerken. Buzdolabının üzerindeki not kâğıtlarının üstüne takılmış bir kalem vardı. Bu iş görmek zorundaydı.

"Çok da hasta görünmüyorsunuz," dedi adam ben ismimi koyu siyah mürekkeple yazarken. İsmim noktalarla verilmiş olan boşluğa tam olarak sığmıyordu. Tırnaklarım bileğimde bir yara kabuğu buldu ve adamın bakışları yetersizce örtülmüş vücudumu süzüp bacaklarıma takılınca, kabuğu kurcalamaya başladı.

"Bunu böylece dile getirmeniz ne kadar da uygunsuz," diye cevap verdim, sesimi titretmemeye özen göstererek.

Bu yorumu yapmasına şaşırmadım. Bunu ilk defa duymuyordum. Demek istediğim, ben soluktum, benzim sararmıştı, 1.68 boyundaydım ki bu bence gayet makul bir boydu ve annem hep bana bir tırmık gibi sıska olduğumu söylerdi. Toplumda kabul gören tanımlamalara göre ben güzel değildim, ama ben... güzeldim. Bana kendimi normal hissettiren şeylerden biri de

buydu. Elbette, görünüşümü kucaklayarak bu normalliği saptırıyordum. Daha önce hiç yüzümü görmemişim gibi davranmam gerekiyordu. Bunu Hub'da hep görüyordum, biri bir başkasına güzel olduğunu söylüyor ama o kişi bu bilgiyi reddediyor, bu iltifatı bir kayıtsızlığa döndürüyordu ama ben bunu asla yapmazdım. Ben bu güzelliği kabul ediyordum. Toplumsal âdetler bunu benden alabilmek için cesedimi çiğnemek zorundaydı.

Sorun şu ki Yardım Elleri'nin altmışını geçmiş ve eve bağımlı olarak yaşayan yüzlerce müşterisi vardı. Ve çoğu epey yoğun tedaviler görüyordu. İnsanlar hasta birinin görünümünden yola çıkarak benim hasta olmadığımı düşünüyorlardı. Bende Doktor Reeves'in *görünmez hastalık* dediği şeyden var.

"Diğer müşterilerden çok daha canlı görünüyorsun," dedi Yardım Elleri çalışanı. Tezgâha dayanıp dengemi sağladım, o bir aslanmış ve ben de bir kuzuymuş gibi ağır hareket ediyordum. Cevap vermem gerekiyor mu bilmiyordum, bu nedenle hiçbir şey söylemedim. Umursamamışa benziyordu. "Havalı resimler," dedi odanın öbür tarafındaki art nouveau eserleri başıyla işaret ederek.

"Teşekkürler." Düşmanca davranmaya çalışmıyordum. Bu zor bir durumdu. Kişisel yorumları hâlâ kafamın içinde dönüp duruyordu ve aklım bana cevaplayamayacağım sorular sormaya başlamıştı.

"Sen mi çizdin?"

"Hayır." Tablolar orijinaldi. Büyükanneme vefat etmeden önceki son Noel'de ressamın kendisi, Franz Muto tarafından hediye edilmişlerdi. Çok da ünlü biri değildi. Henüz. Bunun kendisi ölür ölmez gerçekleşmesini diliyordu. Büyükannem her zaman Franz'dan söz ederdi. Sert cevaplarımı değiştirmeye çalışabileceğimi biliyordum, Yardım Elleri çalışanına bu eserlerle ilgili bir sürü hikâye anlatabilirdim ama beynim onun burada hâlâ ne aradığını çözmeye çalışmakla meşguldü. Benden bahşiş beklediği fikrine takılıp kalmıştım. Ne kadar vermem gerektiğini düşünüyordum. Bir de bahşiş için beklemiyorsa ve teklifimi

hakaret olarak algılsa ne olacak diye düşünüyordum. "Evet. Her neyse. İyi günler." Bana gözlerini devirdi. "Kendim çıkarım." Yardım Elleri çalışanı kaşlarını bir kez kaldırdı ve arkasını dönüp gitti.

Bekle.

Gözlerim odanın içinde pinpon topu gibi bir sağa bir sola gezinmeye başladı.

Bekle.

Tezgâh: Boş.

Mutfak masası: Boş.

Zemin: Boş.

Mutfak alışverişi nerede?

"Bekle!"

Panik yönümü evin giriş kapısına doğrulttu, yalpalayarak yürümeye başladım. Kalçamı bir koltuğa ve ayak parmağımı süpürgeliklere çarptım.

En nihayetinde hepsi boşa gitti. Kapıyı ardına kadar açtığım sırada Yardım Elleri çalışanı arabasıyla sokaktan çıkıyordu. Market poşetleri evimin yanında dizilmiş bana bakıyorlardı. "Bekle!" diye bağırdım ama sesim radyosundan gelen korkunç müziğin altında kaybolup gitti. Yola çıkmıştı bile.

Gitmişti.

"Bekle." diye fısıldadım rüzgâra.